ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, କଟକ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଡିସେମ୍ବର 7, 1990

[କୁଲଦୀପ ସିଂହ ଏବଂ କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961: ଧାରା 147 ଏବଂ 148 — ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ **31, 1957** ରେ ଶେଷ ହେଉଥିବା **1957-58** ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପ୍ରତିପକ୍ଷ-କରଦାତାଙ୍କ ଆୟକର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଲା ଯେ କରଦାତା ତାଙ୍କ ଖଣି ବ୍ୟବସାୟ ବିକ୍ରୟ କରି ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ଭାବରେ ଉପାର୍ଜନ କରିଥିବା **15** ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ରାଶିକୁ ତାଙ୍କ ରିଟର୍ଣ୍ଣରେ ଦର୍ଶାଇ ନଥିଲେ । କରଦାତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ବ୍ୟବସାୟର ହସ୍ତାନ୍ତର **31.3.1956** ରେ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ **1956-57** ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷରେ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କରଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା, ତେଣୁ ଏହି ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ଉପରେ କର ଲଗାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ସୂଚନାରୁ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୋଇଥିଲା ଯେ ବ୍ୟବସାୟର ହସ୍ତାନ୍ତର **3.11.1956** ରେ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ, ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ଆୟକର କମିଶନରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ କ୍ରମେ, ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, **1961** ର ଧାରା **147 (a)** ଏବଂ **148** ଅଧୀନରେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ନୋଟିସ ଜାରି କରିଥିଲେ ।

କରଦାତା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ **226** ଅଧୀନରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ନୋଟିସକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲରେ, ଦୁଇଜଣିଆ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା **147 (a)** ଅଧୀନରେ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗକୁ କାୟମ ରଖିବା ସହିତ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଆୟ ସଦିଚ୍ଛା ବିକ୍ରୟ ବାବଦରେ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହି ଆୟ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କର ପାଇଁ ଦାୟୀ ନୁହେଁ ।

କରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ **(i)** ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ରାଶି ଏକ ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟର ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତରର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା; **(ii)** ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ନଥିଲା; ଏବଂ **(iii)** ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରା **147 (a)** ଅଧୀନରେ ଆସିଥିବା ସନ୍ତୋଷ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ନଥିଲା, ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **148** ସହିତ ପଠିତ ଧାରା **147 (a)** ର ପ୍ରାବଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ ନକରି କେବଳ ନୋଟିସ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରି ଏବଂ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟକୁ ବଜାୟ ରଖି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଲେ:

(1) ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା **147 (a)** ଦୁଇଟି ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଦାବି କରେ, ଯଥା, ନଥିରେ ଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ଆୟ କର ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଏହା କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହୋଇଥିବା ଅବହେଳା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ହେତୁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ଉଚିତ । ଧାରା **148** ସହିତ ପଠିତ ଧାରା **147 (a)** ଅଧୀନରେ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଉଭୟ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ।

କଲିକତା ଡିସକାଉଣ୍ଟ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, **[1961] 41 I.T.R. 191 (SC)** ମାମଲାର ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଗଲା ।

(2) ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ନୋଟିସଟି ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଧାରା **147 (a)** ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଦୁଇଟି ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତର ସନ୍ତୋଷକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପାଲଟା ସତ୍ୟପାଠରେ ସେ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଇନ ଯେ ଏକ ପ୍ରଶାସନିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଯଦିଓ ଆଦେଶଟି ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ତଥ୍ୟର ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ,

କିନ୍ତୁ ଯଦି ନଥି ତାହା ପ୍ରକାଶ କରେ, ତେବେ ନୋଟିସ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଆପେଆପେ ଅବୈଧ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ ।

(3) ଚାଲୁଥିବା ବ୍ୟବସାୟର ସଦିଚ୍ଛା ବିକ୍ରୟର ମୂଲ୍ୟ ବାବଦରେ 15,00,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚି ଖଣ୍ଡପୀଠ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିବା ଅପରିପକ୍ୱତା ଅଟେ । ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସଦିଚ୍ଛା ଏକାଠି ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ନା ଖଣି ବ୍ୟବସାୟର ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ କେବଳ ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଧ୍ୟାନ କରାଯିବା ବାକି ଅଛି।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 571 (NT)/1976 ।

ମୂଳ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 271/1973 ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଅପିଲରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 27/28.11.1974 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଡଃ ଭି. ଗୌରୀଶଙ୍କର, ବି.ବି. ଆହୁଜା, ଶ୍ରୀମତୀ ଏ. ସୁଭାଷିନୀ ଏବଂ ଏସ୍. ରାଜାପ୍ପା ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଜେବିଡି ଆଣ୍ଡ କୋ ତରଫରୁ ଡଃ ଦେବୀ ପ୍ରସାଦ ପାଲ, ଶ୍ରୀମତୀ ଏ.କେ. ବର୍ମା ଏବଂ ଏସ୍. ସୁକୁମାରନ୍ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଜାନୁଆରୀ 21, 1959 ତାରିଖର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1957 ରେ ଶେଷ ହେଉଥିବା 1957-58 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆୟକର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହସ୍ତାନ୍ତର ପରେ, ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର IV ସର୍କଲ, କଟକ, ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 147 (a) ଏବଂ 148 ଅଧୀନରେ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଜୁଲାଇ 2, 1965 ରେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆୟକର କମିଶନର, କଟକ, ବିହାର ଏବଂ କଲିକତାଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ନିମ୍ନମତେ ହାସଲ କରିଥିଲେ:

> "କରଦାତା ସମ୍ପୃକ୍ତ ହିସାବ ବର୍ଷରେ ତାଙ୍କ ଖଣି ବ୍ୟବସାୟକୁ ମେସର୍ସ ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ ମାଇନ୍ସ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ନାମକ ଏକ କମ୍ପାନୀକୁ ବିକ୍ରୟ କରିଥିଲେ ଏବଂ 15 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଲାଭ ଉପାର୍ଜନ କରିଥିଲେ ଯାହା ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ଭାବରେ କର ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ରିଟର୍ଣ୍ଣରେ ଦର୍ଶାଯାଇ ନଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟର ହସ୍ତାନ୍ତର 31.3.1956 ରେ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି କରଦାତା ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭର ରାଶି କର ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା, କାରଣ 1956-57 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷରେ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କର ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା ବୋଲି କରଦାତା ଦାବି କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଲବ୍ଧ ସୂଚନାରୁ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ ବ୍ୟବସାୟର ହସ୍ତାନ୍ତର 3.11.1956 ରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି କରଦାତା 31.3.1957 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ହିସାବ ବର୍ଷରେ ଉପାର୍ଜିତ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ଉପରେ କର ଦେବାକୁ ଦାୟୀ ଥିଲେ। ତେଣୁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଥିବା ଉକ୍ତ 15 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।"

ଜୁଲାଇ 31, 1965 ତାରିଖର ନୋଟିସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ନୋଟିସ ଦେବା ତାରିଖରୁ 30 ଦିନ ମଧ୍ୟରେ 1957-58 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ କର ଯୋଗ୍ୟ ଆୟର ଏକ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଫର୍ମରେ ଦାଖଲ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିରେ ବିଫଳ ହେବାରୁ, ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 17, 1965 ତାରିଖର ନୋଟିସ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନଥି ଦାଖଲ କରିବାକୁ କିମ୍ବା କରାଇବାକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନୋଟିସଗୁଡ଼ିକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏବଂ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅଧୀନରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଫେବ୍ରୁଆରୀ 7, 1973 ତାରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 147 ଅଧୀନରେ ନୋଟିସର ବୈଧତାକୁ କାୟମ ରଖି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲରେ, ଖଣ୍ଡପୀଠ ନଭେମ୍ବର 27-28, 1974 ତାରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗକୁ କାୟମ ରଖିବା ସହିତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଆୟ ସଦିଚ୍ଛା ବିକ୍ରୟ ବାବଦରେ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହି ଆୟ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କର ପାଇଁ ଦାୟୀ ନଥିଲା ଏବଂ ଆକ୍ଷେପିତ

ନୋଟିସଗୁଡ଼ିକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 (1) (a) ଏବଂ (b) ଅଧୀନରେ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଡଃ ପାଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 148 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 147 (a) ର ପ୍ରାବଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ ନକରି କେବଳ ନୋଟିସ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ସମ୍ପୃକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହୋଇଥିବା ଅବହେଳା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ହେତୁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ଉଚିତ । ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ 15,00,000 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଏକ ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟର ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତରର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା । ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ନଥିଲା । ସଦିଚ୍ଛାର ହସ୍ତାନ୍ତର ନଭେମ୍ବର 3, 1956 ରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 15,00,000 ଟଙ୍କାର ରାଶି କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଥିଲା ବୋଲି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍କର୍ଷ ସଠିକ୍ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟଥା ମଧ, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ନିଷ୍କର୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହା କର ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଅବହେଳା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ହେତୁ ଏହି ବାଦ୍ ପଡ଼ିବା ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାର ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ । ଯେହେତୁ 15,00,000 ଟଙ୍କା ରାଶିର ପ୍ରାପ୍ତି ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତରର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା, ଏହି ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କର ପାଇଁ ଦାୟୀ ନଥିଲା। ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆସିଥିବା ସନ୍ତୋଷ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ବିଦ୍ୟମାନ ନଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 148 ଏବଂ ଧାରା 142 (1) ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ ଆକ୍ଷେପିତ ନୋଟିସଗୁଡ଼ିକ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବିହୀନ ଏବଂ ବେଆଇନ ଅଟେ । ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଆହୁଜା ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଖଣ୍ଡପୀଠ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସୁଚିନ୍ତିତ ରାୟକୁ ଓଲଟାଇ ଦେବାରେ ଆଇନଗତ ଭାବେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନଥିଲେ ।

ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭକୁ କର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଥିବା ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 12-B ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1957 ରୁ ବଳବତ୍ତର ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1956 ରେ ଶେଷ ହେଉଥିବା 1956-57 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ କର ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ 15,00,000 ଟଙ୍କାର ଆୟ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1956 ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ 15,00,000 ଟଙ୍କାକୁ ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭକୁ କର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିନଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର 3, 1956 ତାରିଖର ରାଜିନାମା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଖଣି ବ୍ୟବସାୟର ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସଦିଚ୍ଛା କିସ୍ତି ଭିତ୍ତିରେ ଦେୟ 15,00,000 ଟଙ୍କାର ମୂଲ୍ୟରେ ମେସର୍ସ ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ ମାଇନ୍ସ (ପି) ଲିମିଟେଡକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ଆୟକର ବିଭାଗ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଖଣି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଜରିଆରେ, ଜୁନ୍ 29, 1965 ତାରିଖର ପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ସୂଚନା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏହି ସୂଚନା ଆଧାରରେ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ପୂର୍ବୋକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 147 (a) ଦୁଇଟି ସର୍ତ୍ତ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଦାବି କରେ, ଯଥା, ନଥିରେ ଥିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ଆୟ କର ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଏହା କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛି । କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହୋଇଥିବା ଅବହେଳା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ହେତୁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ଉଚିତ । ଧାରା 148 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଉଭୟ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା *କଲିକତା ଡିସକାଉଣ୍ଟ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ,* [1961] 41 I.T.R. 191 (SC) ମାମଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଛି ।

ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏପରି ତଥ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1957 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ହିସାବ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଲିମିଟେଡ୍ କମ୍ପାନୀକୁ ତାଙ୍କ ଖଣି ବ୍ୟବସାୟ ହସ୍ତାନ୍ତର କରି ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ଭାବରେ 15,00,000 ଟଙ୍କା ପାଇଥିଲେ ଯାହା କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1956 ପୂର୍ବରୁ ଏହି ରାଶି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଥିବା ତଥ୍ୟରୁ, ଯାହା ମୂଳ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା, ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଯେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟବସାୟ ହସ୍ତାନ୍ତରର ତାରିଖ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1957 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ହିସାବ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ତେଣୁ 1957-58 ବର୍ଷ ପାଇଁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାୟମ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହରେ ସତ୍ୟ ଯେ ନୋଟିସ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଧାରା 147 (a) ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଦୁଇଟି ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତର ସନ୍ତୋଷକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପାଲଟା ସତ୍ୟପାଠରେ ସେ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷ ନଥି ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନଥି ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସମର୍ଥନ କରେ । ପୂର୍ବରୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଗୃହୀତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ପ୍ରତି ଆପଣା ମନୋନିବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଉଲ୍ଲିଖିତ ତଥ୍ୟ ହେତୁ 1957-58 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ । ଏହିପରି, ଯଦିଓ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନୋଟିସଟି ଧାରା 147 (a) ର ଆବଶ୍ୟକତାର ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନଥି ଏବଂ ପାଲଟା ସତ୍ୟପାଠରେ ଥିବା ଦାବିଗୁଡ଼ିକରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ତଥ୍ୟ ପ୍ରତି ମନୋନିବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦୁଇଟି ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ନିଜେ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ପରେ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଏହା ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଇନ ଯେ ଏକ ପ୍ରଶାସନିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଯଦିଓ ଆଦେଶଟି ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ତଥ୍ୟର ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ନଥି ତାହା ପ୍ରକାଶ କରେ, ତେବେ ନୋଟିସ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଆପେଆପେ ବେଆଇନ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ ।

ଜୁଲାଇ 2, 1965 ରେ ଗୃହୀତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହିସାବ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆୟ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ନଥିଲା ବୋଲି ଡଃ ପାଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ । ଏଥିରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିବା ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ

କରିବାରେ ଅବହେଳା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ହେତୁ ହୋଇଥିଲା । କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଆୟ ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1956 ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12-B ବଳବତ୍ତର ହୋଇନଥିଲା । ଏହାକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି 15,00,000 ଟଙ୍କାର ରାଶିକୁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ବିଚାରରୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୂଚନାରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ନଭେମ୍ବର 3, 1956 ରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଧାରା 12-B ବଳବତ୍ତର ହୋଇସାରିଥିଲା ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଖଣ୍ଡପୀଠ ରାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ଆୟଟି ପୁଞ୍ଜିଗତ ପ୍ରାପ୍ତି ଭାବରେ ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବେ ଖଣି ବ୍ୟବସାୟର ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତର ବାବଦରେ ଥିଲା କି ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ଆମେ ଚିନ୍ତିତ ଯେ ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ବିବୃତି ଦେବାରେ ଅନିଶ୍ଚିତତା କିମ୍ବା ଏକ ଭୁଲ୍ ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ 15,00,000 ଟଙ୍କା ଚାଲୁଥିବା ଖଣି ବ୍ୟବସାୟର ସଦିଚ୍ଛା ବିକ୍ରୟର ମୂଲ୍ୟ ବାବଦରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିବା କିମ୍ବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଖଣ୍ଡପୀଠ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସଦିଚ୍ଛା ଏକାଠି ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ନା ଖଣି ବ୍ୟବସାୟର ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ କେବଳ ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଧ୍ୟାନ କରାଯିବା ବାକି ଅଛି । ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ପନ୍ଥା ଖୋଲା ଅଛି ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ସେହି ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଖଣ୍ଡପୀଠ ତାଙ୍କ ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ରଖିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଆୟ ବ୍ୟବସାୟର ଚାଲୁଥିବା ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ ସଦିଚ୍ଛା ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଥିଲା, ଏହା ପୁଞ୍ଜିଗତ ଲାଭ ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ, କର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । (ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିବା ଅପରିପକ୍ୱ ଅଟେ ।) ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମତ ଦେଉଛୁ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍କର୍ଷ ହେତୁ ଧାରା 148 ଏବଂ 142 ଅଧୀନରେ ନୋଟିସ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଗୁରୁତର ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମାମଲା ସମର୍ଥନରେ ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପନ୍ଥା ଖୋଲା ଅଛି ଏବଂ ଆୟକର

ଅଧିକାରୀ ଗୁଣାବତ୍ତା ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଉଛି ଯେ ଏଠାରେ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ଗୁଣାବତ୍ତା ଆଧାରରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ କୌଣସି ମତାମତ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ଧାରା 147 (a) ଏବଂ 142 ଅଧୀନରେ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗର ଆଇନତା ଖୋଜିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୀମିତ ଅଟେ । ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ବୈଧ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଭାବେ ତାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ 1957-58 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା ଏବଂ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟକୁ ବଜାୟ ରଖାଗଲା ।

ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା, କିନ୍ତୁ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା ନାହିଁ ।

ଆର୍.ଏସ୍.ଏସ୍. ଅପିଲ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।